

Eén Lichaam, Eén doop!

Door: D.T. Brinkman

Inleiding

“Maar de broeders zonden terstond in de nacht Paulus en Silas naar Berea [...] en dezen onderscheidden zich gunstig van die te Tessalonica, daar zij het woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen, of deze dingen zo waren”
(Hand. 17:10,11)

Alles wat ons voorgehouden wordt als ‘Bijbelse waarheid’ moeten we toetsen aan Gods Woord; nagaan of het wáár is wat ons wordt verkondigd!

Deze studie gaat over twee zaken:

1. de opvatting over “de **een-doop**” – waarvan er 2 varianten zijn qua uitgangspunt, de Handelingen 13- en Handelingen 28-visie;
2. de **eenheid** van het Lichaam van Christus.

Aangezien deze twee zaken elkaar raken, vervlochten zijn met elkaar, leek het mij goed het in één studie te behandelen.

De één-doop.

Eén van de opvattingen die we tegenkomen op het ‘christelijke erf’ is die van de ‘een-doop’. De gedachte achter deze opvatting is gebaseerd op wat we lezen in o.a. 1 Kor. 12:12-15, waarbij met name deze zin wordt geciteerd:

“want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt” 1 Kor. 12:13

Kort samengevat komt de gedachte hier op neer: doordat door de inwoning van de Heilige Geest - door de doop met de Heilige Geest – gelovigen “gedoopt zijn in Christus” heeft Paulus hiermee de doop, door onderdompeling, afgeschaft. Er worden diverse Bijbelteksten bij gehaald, die dit zouden steunen. Het resultaat is: de doop is afgeschaft, een gelovige hoeft zich, na zijn bekering, niet te laten dopen.

Dit maakt deze opvatting, in verband met deze leerstelling, aantrekkelijk voor hen die als kind ter doop zijn gehouden door zijn of haar ouders; immers: een “overdoop” is dan niet (meer) nodig. Om deze leerstelling te kunnen uitdragen is het echter noodzakelijk dat er een aantal ‘moeilijkheden’ weggeveegd worden. Immers, wanneer we bijvoorbeeld Handelingen open slaan stuiten we op het volgende:

“Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen, broeders?”

En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen” Hand. 2:37, 38.

“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd” Hand. 2:41.

Gods Woord lijkt dus overduidelijk: wie gelooft, tot geloof komt, moet zich laten dopen en zal de Heilige Geest ontvangen. Maar,.. zo zegt men: “dat is niet juist”. Want: “Paulus heeft het dopen afgeschaft, kijk maar naar de volgende teksten” en dan wordt er verwezen naar 1 Kor. 1:14, Hebr. 6:1-3.

1. Een nieuw (ander) Evangelie?

De oppervlakkige lezer zal wellicht instemmend knikken; maar dan komt de vraag: **hoe** kan Paulus dat hebben afgeschaft, en **wanneer** dan? Het antwoord is **dat er geschoven gaat worden met de ontstaansdatum van de Gemeente van Christus.**

In de Christelijke kerken en gemeenten wordt, over het algemeen, Handelingen 2 aangewezen als het moment dat de Gemeente van Christus Jezus ontstaan is. Om de vorenstaande opvatting echter te kunnen onderbouwen is het noodzakelijk te gaan 'schuiven' met de ontstaansgeschiedenis van de Gemeente. Deze wordt daarom doorgeschoven naar Hand. 28:28 en soms ook naar andere momenten zoals Handelingen 9 of, met name, Handelingen 13 – zie verder.

Hier zien we Paulus, tijdens zijn éérste gevangenschap in Rome. Hij heeft de Joden uitgenodigd om het Evangelie te horen ^{Hand. 28:17-28}. Een aantal van hen aanvaardt wat Paulus hen vertelt, maar een groot aantal niet. Daarop zegt Paulus dan: "Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!"

De redenering die gevolgd wordt is vervolgens, kort samengevat: Paulus is **vanaf dat moment** zich volledig naar de Heidenen gaan keren; hij predikte niet meer aan de Joden, zijn bediening is vanaf dat moment veranderd evenals zijn boodschap. En, "vanaf dat moment ontstond de Gemeente uit de Heidenen".

Ons moet dan opvallen dat er twee dingen worden onderwezen:

1. er is kennelijk sprake van een evangelieprediking, boodschap, bedoeld voor de Joden en één voor de Heidenen – oftewel er zijn twee gemeenten, twee verschillende evangelies;
2. een deel van de NT-ische brieven is dan niet voor ons bestemd, een ander deel wel. Het OT en de Evangelieën zijn sowieso niet voor ons bestemd;

En dat is inderdaad precies wat er onderwezen wordt. Op grond van deze opvatting redeneert men verder met als conclusie: "alleen de gevangenisbrieven zijn van belang voor ons en daarin onderwijst Paulus nergens de doop". Of, "alleen de brieven van Paulus zijn geldig voor de Gemeente van Christus".

De gevangenisbrieven

Welke brieven zijn dan geldig voor ons? Zoals uit de Bijbelcursus blijkt heeft Paulus twee keer gevangen gezeten, heeft sommige brieven in de tussenliggende periode geschreven.. Over het algemeen worden dan deze brieven genoemd als 'de gevangenisbrieven':

- Filemon
- Kolossenzen
- Fillipenzen
- Efeze

Daarnaast zijn 1 & 2 Timoteüs en Titus geschreven na Handelingen 28. Deze brieven worden echter over het algemeen als 'persoonlijke brieven' beschouwd, "zonder gemeentelijke leerstellingen" en daarom vaak genegeerd qua inhoud. Anderen, die uitgaan van Handelingen 9 of 13, beschouwen alle brieven van Paulus als gezaghebbend.

Het gemeentelijke onderwijs is dan gebaseerd op een zeer smalle selectie van brieven van Paulus; de Evangelieën, Handelingen en brieven van de overige Apostelen worden sowieso buiten beschouwing gelaten want "dat zijn brieven aan hen die vallen onder het Evangelie van de voorhuid" (oftewel geldig voor hen die vallen onder de gemeente uit/van Joden).

Het is daarom **des te opmerkelijker** dat men zijn grondslag voor de opvatting over de 'een-doop' heeft gevonden in een brief (1 Korinthe) die niet uit 'de gevangenschap' is, zelfs in een brief die geschreven is – Hebreeën – aan, in eerste instantie, gelovigen uit de Joden (maar niet exclusief voor hen).

De gemeente "van de voorhuid"

Ik wil verder ingaan op de splitsing die gemaakt wordt in een gemeente "uit de Joden" en een gemeente "uit de heidenen". De gedachte is namelijk dat de gemeente "uit de Joden" langzamerhand verdwenen is. Sommigen echter zeggen dat de brieven aan die gemeente bewaard zijn gebleven met het oog op de toekomst; wanneer de gemeente uit de heidenen niet meer op aarde zou zijn, zouden ze (weer) gelden voor het Israël dat tot bekering komt.

1^e Argument: een andere boodschap?

Maar, en daar gaat het nu om, kan de splitsing in twee gemeenten stand houden? Is er door Paulus een onderscheid gemaakt, waardoor we nu –als "gelovigen uit de Heidenen" in een andere periode, bedeling, zouden leven waarin er geen sprake is van zaken als de (geloofs)doop? Het hoofdargument is Handelingen 28:28. We beginnen daar dan ook.

In Handelingen 28:30, 31 lezen we:

"En hij [Paulus] bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen, predikende het Koninkrijk Gods..."

1. Paulus maakt hier **geen enkel onderscheid** in wie hij ontving (!) en,
2. hij **predikte het Koninkrijk Gods**.

En dat Koninkrijk Gods is **precies hetzelfde** als wat hij in **Handelingen 28:23 ook al predikte** (aan de Joden) en daar voor. Dit is **het 'heil Gods'** ^{Hand. 28:28}. Het was ook precies de boodschap **die bijvoorbeeld Filippus al predikte** ^{Hand. 8:12}. In de Evangelieën en de brieven komt deze uitdrukking 66 maal voor, waaronder 8 maal in Paulus' brieven..

Oftewel: in elk geval twee jaar lang bleef Paulus **dezelfde boodschap** verkondigen -aan wie het maar wilde horen- als de boodschap die hij jarenlang daarvoor al had gebracht, de boodschap die hij ook getoetst had bij Petrus, Jakobus en de andere Apostelen. Hij herhaalt deze in zijn brieven. En toch claimt men dat hij een **andere boodschap** verkondigde. In Hand. 28:28 lezen we dat het heil Gods, dit Koninkrijk Gods, niet vanaf **dat** moment aan de heidenen gezonden zou worden, gebracht, maar dat het "uitgezonden **is** {ap-os-tel'-lo}" EN "die zullen dan ook horen {ak-oo'-o}".

ap-os-tel'-lo - apart gezet, uitgezonden aan, gezonden.

ak-oo'-o - publiek zijn, luisteren, begrijpen

Het Evangelie **was al uitgezonden** aan de heidenen en zij hadden **wel geluisterd** en **het begrepen**. Dit in tegenstelling tot de Joden, de Joodse leiders, die het in de voorgaande verzen verwierpen – vandaar dat Paulus ook de profeet Jesaja citeert.

Dit is ook volledig in overeenstemming met wat we in de voorgaande hoofdstukken in de Handelingen zien immers: er waren door Paulus en zijn medewerkers al vele heiden-gemeenten gesticht. Dus hoe zou het evangelie pas vanaf Hand. 28:28 aan hen gezonden worden, hoe zou de gemeente pas **dan** zijn ontstaan, er waren er immers al zeer vele – denk aan Antiochië, Efeze, Filippi, Korinthe e.v.a.

Het argument **moet dus komen te vervallen** want het wordt duidelijk weerlegd in het handelen en prediken van Paulus zelf en door de geschiedkundige feiten. Er waren al heiden gemeenten en **de boodschap van Paulus was tijdens zijn gevangenschap dezelfde als er voor**. Daarnaast maakte hij geen onderscheid in wie hij ontving.

2e Argument: de gevangenisbrieven

Het 2e argument: de gevangenisbrieven waren geschreven aan de heidenen en Paulus predikte na handelingen 28:28 niet meer éérs tot de Joden, zoals hij gewoon was te doen daarvoor. Daarnaast schreef hij niet meer over de doop.

Maar betekent dat daarom dat deze niet meer toegepast werd? Integendeel, het feit dat iets niet geschreven wordt – als dat al zo zou zijn, zie verder-, betekent niet dat het niet meer gepraktiseerd wordt; het onderwerp van de brieven was er simpelweg niet naar! Daarnaast moeten we opmerken dat er op veel punten ook overeenkomsten zijn tussen de gevangenisbrieven en de brieven er voor- en er ná geschreven.

Wat echter nog belangrijker is, is wat Paulus praktisch deed ná zijn 1e gevangenschap. In de brief van Titus (zie de bespreking hiervan) lezen we het een en ander. Paulus reisde na zijn vrijlating 2 à 3 jaar (sommigen menen zelfs bijna 5 jaar) rond in Griekenland, Macedonië en Asia (Turkije). Hij trok langs vele plaatsen, stichtte er gemeenten, reisde langs gemeenten welke hij eerder had gesticht (waaronder Efeze, Troas, Korinte e.a.).

Nérgens lezen we dat Paulus het eerdere onderwijs aan deze gemeenten herroepen heeft; integendeel – hij **bevestigt** in de brieven aan Titus en Timoteüs alleen maar korthedshalve zijn eerdere onderwijs en praktische aanwijzingen. Vergelijk bijvoorbeeld het aanstellen van oudsten, wat hij al vroeg in Handelingen ook deed ^{Hand. 14:23} en in de 'gevangenisbrief' aan de Fillipenzen ^{Fil 1:1} zien we dat dit nog steeds het gebruik was; de gemeenten werden bestuurd door oudsten (opzieners) en diakenen.

Maar, wat **nog veel opmerkelijker is**, in de brief aan Titus lezen we iets over de gemeenten die Paulus gesticht heeft op Kreta, dus tussen de gevangenschappen in:

“Want velen willen van geen tucht weten: het zijn ijdele praters en misleiders, vooral **die uit de besnijdenis zijn.**” ^{Titus 1:10}

“Daarom weerleg hen kortweg, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof, en niet het oor **lenen aan Joodse verdichtfels**” ^{Titus 1:14}

Er is geen enkele aanleiding te denken dat er door Paulus, bij zijn gemeentestichtende werk, een andere werkwijze is gekozen in de periode tussen de gevangenschappen. Als eerste ging hij naar de Joden –immers, dat was de plaats waar hij als Schriftgeleerde vrij mocht onderwijzen: in de synagoge!- en daarna naar de heidenen. Ook op Kreta gebeurde dit blijkbaar want: in de gemeente waren tot geloof gekomen Joden aanwezig. Hoe zou hij anders kunnen waarschuwen voor hen 'die uit de besnijdenis zijn'? Immers, waarom zou een Jood überhaupt naar een Christelijke sekte –in zijn ogen- gaan, welke ook nog eens bestond uit heidenen? Joden hadden daar geen enkel belang bij. Ik zou eerder zeggen: ze zouden blij toe zijn geweest wanneer het Evangelie geen invloed meer had binnen het Judaïsme.

De enige logische en juiste conclusie is dat de gemeente op Kreta ontstaan was als elke andere gemeente die Paulus had gesticht: doordat er éérs gepredikt werd aan Joden en daarna aan heidenen. Deze Joden werden echter nog steeds beïnvloed door wettisch denken. En brachten dit denken –net als elders- binnen de gemeente. Daarom moest Paulus daar over schrijven.

Handelingen 13

Er zijn er ook die Handelingen 13 menen te kunnen aanwijzen als het moment dat Paulus “een ander Evangelie” ging prediken.

42 En toen zij vertrokken, verzochten zij hun tegen de eerstvolgende sabbat weder deze woorden te spreken. 43 En na het uitgaan van de synagoge, volgden vele van de Joden en de vereerders van God, die Jodengenoten waren, Paulus en Barnabas, die dan ook tot hen spraken en bij hen aandrongen om te blijven bij de genade Gods.

44 En de volgende sabbat kwam bijna de gehele stad bijeen om het woord Gods te horen. 45 Doch toen de Joden de scharen zagen, werden zij vervuld met nijd en spraken, lasterende, tegen hetgeen door Paulus gezegd werd. 46 **Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd gesproken, doch nu gij het verstoot en u het eeuwige leven niet waardig keurt, zie, nu wenden wij ons tot de heidenen.** 47 Want zo heeft ons de Here geboden: *Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij tot heil zoudt zijn tot aan het uiterste der aarde.* 48 Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en verheerlijkten het woord des Heren; en allen, die bestemd waren ten eeuwigen leven, kwamen tot geloof; 49 en het woord des Heren verbreidde zich door het gehele land.

Het "nu wenden wij ons tot de Heidenen" moet echter niet uitgelegd worden als iets algemeen, want – zoals we ook in de bespreking hiervoor van Hand. 28 zagen – hier wordt tegen de plaatselijk verzamelde Joden gezegd: "Het Evangelie is jullie aangeboden, jullie nemen het niet aan – dus gaan we nu de heidenen [hier] het Evangelie aanbieden". En de heidenen in Antiochië namen het Evangelie wel aan – met blijdschap! Ze waren hier verheugd over: dat de evangelieverkondiging nu [ook] voor hen was.

De verwerping van de doop geschiedt op grond van dezelfde argumenten (1 Kor 1:14, Efeze 4:4-6) als die worden gehanteerd door hen die Handelingen 28 als ontstaansmoment van de Gemeente aanwijzen. Namelijk: dat Paulus een ander Evangelie zou prediken als de andere Apostelen.

Het 2^e argument moet hiermee eveneens komen te vervallen. Paulus week na zijn 1^e gevangenschap, en ook daarvoor, **niet af van zijn eerdere methode van prediking** c.q. gemeentestichting en bleef ook in de inrichting van de Gemeente van Christus consequent. **Nergens heeft hij – ook niet in zijn persoonlijke brieven-, het onderscheid onderwezen tussen Jood en Griek, integendeel!** En.. nergens heeft hij zijn eerdere boodschap herroepen, een boodschap **in overeenstemming met die van de andere Apostelen van onze Here Jezus Christus!**

Conclusie

De leerstelling van de 'een-doop' is een uitvloeisel van- en gebaseerd op de gedachten van het ultra- of hyper-dispensationalisme – welke "handelingenvariant" men ook kiest. Voor de weerlegging er van heb ik de variant van Handelingen 28 met name uitgewerkt, aangezien het weerleggen daarvan ook de weerlegging van de Handelingen 13-variant omhelst. Het hyper-dispensationalisme is een lering welke gezien bovenstaande dan ook geen stand kan houden. Men baseert zich op de aanname dat Paulus een ander Evangelie zou zijn gaan verkondigen. Maar zoals Paulus zelf al schreef aan de Galaten:

"Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van **hetgeen wij u verkondigd hebben**, die zij vervloekt!" Gal. 1:8

Nb. Het woord 'vervloekt' is een vertaling van <an-ath'-em-ah>, dit betekent niet 'vervloekt' maar: geëxcommuniceerd, verbannen of uitgesloten van de gemeente.

Het is daarmee, volgens Paulus' eigen woorden, **onmogelijk** dat zijn boodschap veranderen zou – zoals we hiervoor ook hebben gezien. Waarom zou hij deze ook veranderd hebben? Zijn boodschap was de boodschap die de Here Jezus zelf bracht; de boodschap die de Apostelen brachten en de boodschap die hij, Paulus, als een 'ontijdig geborene' zelf ook mocht brengen namelijk dat een ieder die gelooft voor altijd behouden zou zijn ^{Joh. 3:16}. Wie een andere boodschap brengt moet, volgens Paulus' eigen woorden, uitgesloten worden; uit de gemeente gestuurd worden.

Ook andere opvattingen zoals de leer van de alverzoening zijn gebaseerd op het hyper-dispensationalisme. Ik meen dat ik de argumenten hiervoor hiermee heb weerlegd op

grond van de Bijbel. Want de argumentatie met betrekking tot deze opvatting van de één-doop **stoelt op een onjuist fundament**. En als het fundament niet klopt, staat het huis wat er op gebouwd is (ook) scheef. Daar komt bij dat de Bijbel iets heel anders onderwijst over de Gemeente, het Lichaam van Christus. Daarom moeten zij die deze leringen brengen of onderwijzen **uitgesloten** worden van de Gemeente van Christus Jezus. Zij brengen een dwaling, die niet overeenstemt met God's Woord.

Dit zijn harde woorden wellicht. En ik schrik er zelf ook van terug om het te zeggen of te schrijven. Anderzijds schrijven de leraren van deze gedachten net zo goed dat wie hun gedachten niet aanhangen 'dwalen' of 'het juiste onderscheid niet kennen'. Daarmee stellen zij zichzelf reeds buiten de Gemeente van Christus middels een sektarische opvatting omtrent het Christelijke geloof; men **verwerpt de doop** en –voor wat betreft hen die Hand. 28 aanhouden als ontstaansmoment van de Gemeente- **het Avondmaal**. Dit terwijl dit de enige twee instellingen zijn, voor de gelovigen, die Christus heeft gegeven!

26 En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. 27 En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. 28 Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. 29 Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders. Mat 26:26-29

Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. Mat. 28:19

Hoe zullen zij dan behoren tot Zijn Lichaam, als ze de door de Here zelf gegeven instellingen verwerpen?

2. Het Lichaam van Christus

"Want gelijk het Lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; **want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt**, hetzij **Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt**. Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden" 1 Kor. 12:12-15

"**Komt dan tot berouw en bekering**, opdat uw zonden uitgedelgd worden" [..] "en het zal geschieden dat alle ziel, die naar deze profeet niet hoort, uit het volk zal worden uitgeroeid. En al de profeten, van Samuël af en vervolgens, zovelen er hebben gesproken, hebben ook deze dagen aangekondigd" Hand. 3:19, 3:23-24

"Dit is het werk Gods, **dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft**" [..] "Alles wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen" [..] "En dit is de wil van Hem, die Mij gezonden heeft, dat Ik van **alles wat Hij Mij gegeven heeft**, niets verloren late gaan, maar het opwekken ten jongste dage. Want dit is de wil mijns Vaders dat **een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe**, en Ik zal hem opwekken ten jongste dage" Joh. 6:29, 6:37, 6:39-40

Deel worden aan het Lichaam

Wanneer we spreken over het Lichaam van Christus dan spreken we over de Gemeente van onze Here Jezus Christus. Dit lichaam is één Lichaam. Het is de "verzameling" van alle wedergeboren gelovigen op deze wereld. Maar, hoe werkt dat? Hoe is deze verzameling van gelovigen ontstaan?

Als eerste moeten we dan gaan naar de laatst geciteerde verzen waarin we lezen dat de Here Jezus zegt dat **een ieder, iedereen, die gelooft in Hem het eeuwige leven heeft**. Er zijn veel plaatsen in Gods Woord waar we kunnen lezen over Christus' volbrachte werk; hoe dat voor de gelovige gevolgen heeft: de Hemelse toekomst, het eeuwige leven. Petrus spreekt daarover eveneens, zie eerder, in de Handelingen. Ja, zelfs in het Oude Testament hebben de profeten over Christus' komst naar de aarde gesproken en ook Petrus maakt duidelijk hoe we deel kunnen krijgen aan de door Hem beloofde toekomst; "bekering en berouw".

Het werk van de Heilige Geest

Bekering en wedergeboorte is het werk van de Heilige Geest immers: Hij overtuigt de mens van zijn zonde en gerechtigheid:

7 Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. 8 En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel; 9 van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; 10 van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet; 11 van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is. ^{Joh. 16:7-11}

Door de doop met de Heilige Geest – en die ontvangt iedereen op het moment dat hij of zij tot geloof komt ^{Gal. 3:14; Efe. 1:13; Hand. 5:32, 2:38} – zijn de gelovigen één geworden. Dit is de doop waardoor:

- a. de gemeente is ontstaan (de uitstorting van de Heilige Geest);
- b. nieuwe leden 'ingevoegd' worden in de gemeente.

Iedereen die de Heilige Geest heeft ontvangen is dus een wedergeboren gelovige.

Doordat de gelovigen de Heilige Geest hebben ontvangen vormen zij één lichaam. Het is volstrekt logisch en Bijbels gezien dan ook helemaal waar dat we door deze "doop" toegevoegd worden aan de gemeente maar er is dus **geen** sprake van:

- a. onderscheid in twee groepen, het is immers in die **ene** doop dat wij **allen** gedoopt zijn, waardoor wij één zijn?
- b. Een later moment van ontstaan van de gemeente immers: aangezien zij gevormd wordt door allen die met de Heilige Geest gedoopt zijn, is het moment dat de gelovigen de Heilige Geest ontvangen hebben de Gemeente van Christus Jezus ontstaan.

Wanneer we claimen dat de Gemeente op een ander moment zou zijn ontstaan, welke geest hebben zij dan ontvangen die voor de bekering van Paulus en de aanvang van zijn bediening (Hand. 13) tot wedergeboorte zijn gekomen? De gemeente bestond, toen Paulus' bediening aanving, al geruime tijd! Het is daarom ook dat Petrus zegt, toen de eerste heidenen de Heilige Geest ontvingen:

44 Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden. 45 En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, 46 want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken. Toen merkte Petrus op: 47 Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen? 48 En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus. Toen verzochten zij hem nog enige dagen te blijven. ^{Hand. 10:44-48}

De heidenen ontvingen, evenals de gelovigen uit de Joden, de Heilige Geest. En daarmee zien we dat de zaak dus precies andersom is; het is niet zo dat "wij heidenen" onder een

andere bedeling zijn, of leven, integendeel: **wij zijn "ingevoegd"**, toegevoegd, **aan het reeds bestaande, de Gemeente van Christus Jezus.**

Wie zegt dat de Joodse Christen-gelovigen niet "tot de huidige bedeling" behoren, niet tot de Gemeente van Christus Jezus derhalve, ontkent de Bijbelse Waarheid dat de Gemeente ontstaan is, gevormd wordt, door de inwoning van de Heilige Geest in de gelovige. Ook al zegt men van niet! Immers; zij die **voor** Paulus' bediening aanving tot geloof kwamen werden gedoopt in- of door dezelfde Geest als zij die daarna tot geloof kwamen, zo blijkt! En dat kan ook niet anders, immers: het is één Geest!

De doop

Opmerkelijk is dat Petrus, nadat de heidenen ook de Heilige Geest ontvingen, beveelt hen te laten dopen. Met andere woorden: **de doop is onlosmakelijk verbonden aan de wedergeboorte** en de (bijbehorende) inwoning van de Heilige Geest. De doop heeft een relatie **met onze persoonlijke keuze voor de Here.**

Paulus heeft dit later nooit tegengesproken. Integendeel, in Handelingen 19 bijvoorbeeld zien we dat Paulus de discipelen daar het Woord verkondigd en, net als Petrus!, hen doopt. Dit terwijl hij reeds in Korinte was geweest ^{Hand. 19:1-7}. In Korinthe zou hij immers, beweerdelijk, zijn dooppraktijk gestopt zijn? Hier doopt hij echter 12 mannen en het is het begin van een grote, twee jaar durende, opwekking en massale verkondiging van Gods Woord in heel Turkije: "zodat allen, die in Asia woonden, het woord des Heren hoorden, Joden zowel als Grieken" ^{Hand. 19:8-12}.

In Kolossenzen –een van de gevangenisbrieven nota bene!- herinnert Paulus de gelovigen aan hun doop, en het (kennelijke) belang daarvan, in zijn ogen: "daar gij met Hem begraven zijt in de doop" ^{Kol. 2:12}. Een bewoording die identiek is aan wat hij reeds vroeg in zijn bediening schreef in Rom. 6:4: "Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen."

De doop is daarom niet noodzakelijk voor de invoeging van een lid in het Lichaam van Christus, de wereldwijde Gemeente? We zouden kunnen zeggen: dat schijnt waar te zijn. Daar gaat dan ook de leer van de 'een-doop' de mist in.

De doop is het teken van iets anders... niet het teken van de toevoeging in- of aan het Lichaam van Christus maar: van de éénwording met Christus' dood en opstanding. Het nieuwe leven waarin we wandelen. Dat is toch wat Paulus onderwijst in Romeinen 6:4? Wie deze waarheid loochent kan dan wel tot Zijn Lichaam, de gemeente, willen behoren maar verzuimt, weigert, hier het (uiterlijke) teken van te willen ondergaan door zich middels de doop te identificeren, één te worden, met Christus' dood en opstanding!

Deze weigering is een weigering te gehoorzamen, een weigering om, persoonlijk, met de Here, af te sterven aan ons oude leven en "in nieuwheid des levens" op te staan uit het (water)graf ^{Kol. 2:12, 1 Petr. 3:21}.

Er kunnen natuurlijk praktische omstandigheden zijn waardoor een doop uitgesteld "moet" worden; familiale omstandigheden die ons –tijdelijk- tegenhouden. En het is waar, de enige grond voor ons behoud is het geloof, de doop zelf draagt daar niet toe bij en kan ons niet redden. Echter, wie zich niet laat dopen, toont zijn geloof ook niet terwijl de Here zegt: "Wie gelooft en zich laat dopen.." ^{Marc. 16:15, 16}.

Maar uiteindelijk zal iedereen die werkelijk wedergeboren is toch zeggen: "Ja, ik wil in alles één zijn met mijn Redder en Verlosser, en met Hem sterven en weer opstaan uit het graf!?". Dat is immers het enige **uitwendige teken** van de wedergeboorte van de mens; de doop! Dat is ook het enige teken waaraan we –uitwendig- kunnen zien dat iemand zich bij Christus heeft gevoegd.

Wie zegt: "ik ben wedergeboren en heb daarom de Heilige Geest ontvangen en ben daardoor één met Christus, lid van Zijn lichaam" maar vervolgens weigert hiervan het uitwendige teken te accepteren, te ondergaan, is ongehoorzaam aan Gods Woord. Wellicht is er wel sprake van een wedergeboren gelovige, dat kan, maar het is wel een **ongehoorzame** gelovige. En wanneer we dan ook nog andere gelovigen mee willen slepen in deze ongehoorzaamheid, dan moeten we vast stellen dat dit een dwalende is, die anderen tot dwaling verleidt.

Paulus was niet gezonden om te dopen

"Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen, en dat niet met wijsheid van woorden, om niet het kruis van Christus tot een holle klank te maken." 1 Kor. 1:17

Maar, zo wordt dan tegengeworpen: heeft Paulus dan niet zelf gezegd "ik ben niet gezonden om te dopen"?

Ik kan hier slechts kort over zijn: wat Paulus hier laat zien is dat niet zijn voornaamste missie was om discipelen te maken van hem (naar de gewoonte van andere Joodse rabbi's!) maar om het Evangelie te brengen.

Het op die manier benaderen van Gods Woord, door een tekst zó uit zijn verband te rukken, is een ongezonde manier van uitleg. Een kleine illustratie. De slogan: "Ik rook niet, ik sport" is, was, er een die bedoeld was om mensen aan te moedigen te stoppen met roken –of er zelfs niet aan te beginnen- en gezonder te leven (door te sporten). Dat wordt door bijna iedereen ook zo begrepen. Maar, je kunt het ook anders uitleggen.. Wanneer je denkt in termen van verslaving kun je dit uitleggen als: "ik ruil de ene verslaving [roken] in voor de andere [sportverslaving]". Iedereen weet dat dit nooit de intentie is geweest van de bedenker van de slogan.

Wanneer we vanuit een bepaalde vooronderstelling een (geschreven) tekst benaderen, kan dit tot totaal verkeerde conclusies leiden. Zo ook met Gods Woord. Alleen zijn de consequenties dan vele malen erger. Wie Paulus' woorden wil verdraaien, kan dat doen. Een tekst als 1 Kor. 1:17 kan, op zichzelf genomen, dus misbruikt worden. Maar, de intentie van het geschrevene –zie ook de context- is totaal anders! Paulus bedoelde het niet als een leerstellige opmerking over dopen, maar, integendeel: een opmerking over zijn bediening, de kern van zijn bediening: de prediking van het Koninkrijk Gods!

Ingevoegd "in het lichaam"

Wanneer een gelovige tot bekering is gekomen en de Heilige Geest heeft ontvangen is hij in dat ene lichaam opgenomen, door die ene Geest gedrenkt, tot één lichaam gedoopt samen met alle andere gelovigen 1 Kor. 12:12-15.

Dit is een onweerspreekbare, **onweerlegbare**, Bijbelse waarheid. Ook zij die geloven in een "een-doop" onderschrijven dit feit. Juist zij!

Wanneer we nu naar Handelingen 2 gaan, zien we dat Petrus de toehoorders belooft dat wanneer zij tot geloof komen zij ook de Heilige Geest ontvangen – net als hij en de andere discipelen die aanwezig waren. Petrus en de andere –hondertwintig- aanwezige discipelen hadden zojuist die uitstorting van de Heilige Geest ervaren; zij waren zichtbaar vervuld geworden met Gods Geest. Aangezien Paulus onderwijst dat door deze doop met de Heilige Geest, deze vervulling met de Heilige Geest die een ieder bij zijn wedergeboorte ontvangt van God – waarmee het 'zoonschap' c.q. de aanneming tot kind van God een feit is – betekent dit niet anders dan dat een ieder die de Heilige Geest heeft ontvangen tot de Gemeente van Christus behoort.

Met andere woorden: vanaf de 1e dag dat mensen vervuld raakten met de Heilige Geest, de één-doop **feitelijk** plaatsvond, was daar effectief de Gemeente van Christus Jezus,

dat ene Lichaam, een feit. Het zal daarom iedereen duidelijk zijn nu, dat op de 1e pinksterdag, bij de uitstorting van de Heilige Geest, de Gemeente van Christus Jezus is ontstaan en er ab-so-luut géén sprake kan zijn van een tweedeling in dit Ene Lichaam!

Als teken van deze éénheid –onze persoonlijke eenheid- met Christus is daar de doop. Bekeert u, en laat u dopen! En er waren daar, op die eerste pinksterdag, 3000 mensen die dat deden.

Het gaat dus niet aan, op welke grond dan ook, te ontkennen dat op die dag de Gemeente van Christus Jezus ontstond welke gekenmerkt wordt door twee “uiterlijke tekenen”: doop en avondmaal.

Het avondmaal

Zij die geloven dat de Gemeente pas in Handelingen 28 is ontstaan weigeren ook het Avondmaal te vieren. Het avondmaal is een instelling –zie eerder- van de Here zelf en een instelling die door Paulus bevestigd wordt. Het is een uiterlijk teken van de Gemeenschap van ons, als Gemeente en afzonderlijke leden, met elkaar maar bovenal met het Lichaam van Christus; met Zijn voor onze zonden vergoten bloed en verbroken lichaam. ^{1 Kor. 10:14-22}. Wie het Avondmaal loochent, loochent de kruisiging en onze eenheid als Gemeente.

Slot

Ik vond het niet fijn om over dit onderwerp te schrijven. Het is een moeilijk en een heikel onderwerp, we komen daarmee immers aan de opvattingen van andere gelovigen? Maar het was mijns inziens noodzakelijk; want als we zien dat anderen in ongehoorzaamheid wandelen, moeten we dat dan maar “met de mantel der liefde bedekken”? Of, erger nog, toezien hoe vele andere gelovigen deze ongehoorzaamheid gaan navolgen? Daarom is deze studie geschreven. Een opwekking tot gehoorzaamheid aan Gods Woord!

Bronnen

- Ryrie Study Bible, expanded edition with NASB, © 1995, Moody Bible Institute;
- The Concise Bible Commentary, James M. Gray†, Moody Bible Institute
(*The Master Christian Library, Ages Digital Library, version #8*)
- Strong’s Grieks Lexicon op het Nieuwe Testament (SV), Importantia (NL)
- Basic Christian Doctrine, Moody Bible Institute